

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босна и Херцеговина

Predmet broj: S1 2 K 023714 20 Kž

Datum održavanja sjednice: 16.03.2020. godine

Pred vijećem Apelacionog odjeljenja u sastavu:

Sudija Tihomir Lukes, kao predsjednik vijeća

Sudija Mirza Jusufović, sudija izvjestilac

Sudija Senadin Begtašević, član

PREDMET TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE
protiv optuženog
Muhameda Šehovića

DRUGOSTEPENA PRESUDA

Tužiteljica Tužilaštva Bosne i Hercegovine:

Edina Hubjer

Branilac optuženog Muhameda Šehovića:

Advokat Enver Hogić

Sadržaj:

I. TOK POSTUPKA	3
II. ŽALBE I JAVNA SJEDNICA VIJEĆA APELACIONOG ODJELJENJA.....	4
III. ŽALBA TUŽILAŠTVA I ZAKLJUČCI APELACIONOG VIJEĆA.....	5
A. ŽALBA TUŽILAŠTA BIH.....	5
B. ZAKLJUČAK APELACIONOG VIJEĆA.....	6

Broj: S1 2 K 023714 20 Kž

Sarajevo, 16.03.2020. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE !

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću Apelacionog odjeljenja, sastavljenom od sudije Tihomira Lukesa, kao predsjednika vijeća, te sudija Mirze Jusufovića i Senadina Begtaševića, kao članova vijeća, u krivičnom predmetu protiv optuženog Muhameda Šehovića, zbog krivičnog djela Porezna utaja ili prevara iz člana 210. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbi Tužilaštva Bosne i Hercegovine, izjavljenoj protiv presude Suda Bosne i Hercegovine, broj S1 2 K 023714 19 K od 17.12.2019. godine, nakon održane javne sjednice vijeća Apelacionog odjeljenja, dana 16.03.2020. godine, u prisustvu tužiteljice Tužilaštva Bosne i Hercegovine, Edine Hubjer, optuženog Muhameda Šehovića sa njegovim braniocem, advokatom Enverom Hogićem, na osnovu člana 310. u vezi sa članom 313. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, donio je sljedeću

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana, žalba Tužilaštva Bosne i Hercegovine, te se presuda Suda Bosna i Hercegovine, broj S1 2 K 023714 19 K od 17.12.2019. godine **potvrđuje**.

O b r a z l o ž e n j e

I. TOK POSTUPKA

1. Presudom Suda Bosne i Hercegovine (Sud BiH), broj S1 2 K 023714 19 K od 17.12.2019. godine, optuženi Muhamed Šehović oslobođen je od optužbe da je radnjama opisanim u izreci presude počinio krivično djelo Porezna utaja ili prevara iz člana 210. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH).

2. Istom presudom, a na osnovu člana 189. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (ZKP BiH), optuženi Muhamed Šehović je oslobođen od plaćanja troškova krivičnog postupka, te isti padaju na teret budžetskih sredstava Suda.

II. ŽALBE I JAVNA SJEDNICA VIJEĆA APELACIONOG ODJELJENJA

3. Protiv prvostepene presude žalbu je izjavilo Tužilaštvo Bosne i Hercegovine (Tužilaštvo BiH/Tužilaštvo), i to zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, sa prijedlogom da se pobijana presuda ukine i odredi održavanje pretresa.

4. Na sjednici vijeća Apelacionog odjeljenja, održanoj dana 16.03.2020. godine, u prisustvu stranaka i branioca, tužiteljica je ostala kod pismeno podnesene žalbe, dok je branilac optuženog u svom usmenom odgovoru osporio navode žalbe i predložio da se izjavljena žalba odbije kao neosnovana, te prvostepena presuda potvrdi.

5. Nakon što je ispitalo pobijanu presudu u granicama istaknutih žalbenih prigovora, u skladu sa odredbom člana 306. ZKP BiH, vijeće Apelacionog odjeljenja (Apelaciono vijeće/Vijeće) je donijelo odluku kao u izreci, iz slijedećih razloga:

6. Prije svega, Apelaciono vijeće ukazuje na praksu i stav Evropskog suda za ljudska prava prema kome je drugostepena presuda odluka donesena u žalbenom postupku, zbog čega je kada je u pitanju njeno obrazloženje, dovoljno da se u istoj navedu razlozi vezano za podržavanje, ili pak neprihvatanje utvrđenja i zaključaka nižestepenog suda. U tom smislu žalbeni sud u obrazloženju svoje odluke ukazuje na prihvatljivost (neprihvatljivost) stavova i ocjena nižeg suda, odnosno njegovih utvrđenja sa kojima se slaže (ili ne) (*vidi Evropski sud, Gracica Ruiz protiv Španje, 1999-I, 31 EHRR 589 GC*). Navedeno znači da nije neophodno odgovoriti i obrazložiti svaki žalbeni navod, već je dovoljno da je drugostepeni sud razmotrio osnovna pitanja koja žalbe osporavaju i koja su od odlučujućeg značaja u donošenju konačne odluke o postojanju krivičnog djela i krivične odgovornosti (*vidi Ustavni sud BiH, odluke br. U 62/01 od 5.aprila 2002. godine i AP 352/04 od 23.marta 2005. godine*).

7. Također, već na ovom mjestu Apelaciono vijeće nalazi bitnim napomenuti da će prilikom utvrđivanja da li je zaključak pretresnog vijeća bio opravdan Apelaciono vijeće krenuti od načela da se ne treba olako upuštati u narušavanje činjeničnog stanja koje je utvrdilo pretresno vijeće, obzirom da isto ima na umu, da je provjera i odmjeravanje dokaza izvedenih na glavnom pretresu prvenstveno u diskrecionoj nadležnosti pretresnog vijeća, zbog čega se mora iskazati određeno uvažavanje u pogledu činjeničnog stanja koje je utvrdilo pretresno vijeće.

III. ŽALBA TUŽILAŠTVA I ZAKLJUČCI APELACIONOG VIJEĆA

A. ŽALBA TUŽILAŠTA BIH

8. Iako Tužilaštvo u žalbi ističe da pobijanu presudu osporava zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, isto u svom obrazloženju takve žalbene osnove ne razdvaja, već prigovore iznosi jedinstveno, smatrajući da su takvi žalbeni osnovi posljedično vezani.

9. Prije svega, Tužilaštvo ističe da je obzirom na niz izmjena u nalazima i mišljenjima vještaka, trebalo izvršiti nadvještačenje, posebno ističući da se nalaz i mišljenje vještaka odbrane temelji na procjenama i knjigovodstvenim greškama. Na takvom prijedlogu Tužilaštvo istrajava tokom iznošenja cijele žalbe.

10. U nastavku žalbe Tužilaštvo daje osvrt na pojedine zaključke prvostepenog suda pa tako, analizirajući paragraf 26. pobijane presude, ističe da je svjedok Maida Delić pravilno postupila, da je postupala na osnovu onog što joj je u tom momentu stavljeno na raspolaganje, pri čemu joj nije ponuđeno da ode na drugu lokaciju, gdje je skladištena roba i oprema i izvrši popis, te utvrdi stvarno stanje. S tim u vezi, Tužilaštvo napominje i da je takav vid manjkavosti kontrole utvrđivanja činjeničnog stanja otklonjen upravo kasnijim vještačenjem, slijedom čega su i utvrđene manje obaveze od obaveza utvrđenih kontrolom.

11. Osvrćući se na svaki pojedino dat nalaz i mišljenje vještaka, Tužilaštvo u konačnici ukazuje na neprihvatljivost posljednjeg nalaza i mišljenja vještaka odbrane, sa kojim je saglasan vještak Tužilaštva, a iz kojeg proizilaze obaveze za PDV u iznosu od 4.966,18 KM,

ističući da je pozadina istog istrajavanje odbrane da iskaže obavezu ispod cenzusa za krivično djelo. Žalba takođe potencira i pitanje zastare, te ukazuje na različite rokove i vrstu zastare u krivičnom u odnosu na upravni postupak.

B. ZAKLJUČAK APELACIONOG VIJEĆA

12. Apelaciono vijeće iznesene prigovore žalbe nalazi neosnovanim.

13. Prije svega, Apelaciono vijeće ističe da sadržaj žalbe Tužilaštva već *prima facie* analizom ostavlja utisak paušalnosti obzirom da isti u pojedinim komentarima zaključaka prvostepenog suda ne daje jasne žalbene prigovore, već konstatuje očigledno nesporno utvrđene činjenice, ili pak pokušava na nedorečen način opravdati optužni akt koji je izgubio uporište u prezentiranoj dokaznoj građi, a posebno nalazu i mišljenju vještaka na kome se zasnivao.

14. Tako žalba u iznošenju svojih tvrdnji na jednostran način pokušava održati optužnu tezu, potencirajući prethodno mišljenje vlastitog vještaka, a ignorišući njegovo kasnije, finalno mišljenje, koje je potpuno podudarno sa nalazom vještaka odbrane, te istrajava na navodnom propustu prvostepenog suda da prihvati prijedlog za nadvještačenjem. Potpuno je nejasno na temelju čega se crpi takva tvrdnja, obzirom da iz stanja spisa finalno i ne proizilaze suprotni stavovi vještaka odbrane i optužbe, što bi upućivalo na potrebu nadvještačenja. Stoga je Apelaciono vijeće prvostepenu presudu moglo ispitati samo sa *generalnog* aspekta, polazeći od činjenice da je svrha podnesene žalbe dovođenje u sumnju utvrđenog činjeničnog stanja i utvrđenje istog suprotno zaključcima iznesenim u prvostepenoj presudi, odnosno preispitati da li bi se u kontekstu provedenih dokaza i utvrđenih činjenica mogla donijeti drugačija presuda, te da li bi ista bila u skladu sa primjenjivim standardima, a prije svega standardom *van razumne sumnje*, kao i da li je prvostepeni sud eventualno propustio da preduzme određene procesne radnje u cilju razjašnjenja ove krivične stvari.

15. U tom kontekstu, ovo Vijeće se prevashodno rukovodilo principom da je glavna aktivnost suda u krivičnom postupku i osnovni cilj krivične procedure utvrđivanje činjeničnog stanja potrebnog za odlučivanje u spornoj stvari. Ono što je odlučno jeste istinitost činjenica

i zakonitost procedure provođenja dokaza kojim se utvrđuju, obzirom da je isto direktna uzročno- posljedična veza sa konačnom zakonitošću sudske odluke.

16. Kako to proizilazi iz konkretnog predmeta, temeljna sporna činjenica koju je prvostepeni sud morao razjasniti jeste pravilnost utvrđivanja vrijednosti manjka robe kao osnovice za obračunavanje poreza na dodatu vrijednost shodno članu 11. Pravilnika o primjeni Zakona o PDV-u BiH. S tim u vezi, Apelaciono vijeće nalazi da su u paragrafima 31-57. pobijane presude dati jasni i veoma detaljni razlozi o tim i drugim odlučnim činjenicama. U istim je navedena jasna interpretacija izvedenih dokaza na osnovu kojih je prvostepeni sud utvrdio činjenično stanje. Takođe je detaljno navedeno kako i zbog čega je dolazilo do promjena u stavovima jednog i drugog vještaka i u pogledu visine neplaćenog poreza, a posebno vještaka optužbe, kao ključnog dokaza na kome se temeljila optužnica. Rezultat takvog pristupa je da iz obrazloženja ne proizilazi bilo kakav nedostatak ili sumnja u valjanost postupanja i zaključaka prvostepenog suda, a koji bi implicirao na zaključak da je određeni dio ove krivične stvari ostao nerazjašnjen ili sporan, što bi u konačnici iziskivalo dodatno provođenje dokaza na kome žalba insistira.

17. Suprotno tvrdnjama žalbe, ovo Vijeće cijeni da je prvostepeni sud dao svestranu analizu dokazne građe, hronološki ukazujući kako se odvijao dokazni postupak, te na koji način su se nalazi i mišljenja vještaka Tužilaštva i odbrane međusobno približavali i faktički nadopunjavali, te u konačnici doveli do finalnog utvrđivanja iznosa utajenog poreza koji ne prelazi članom 210. stav 1. KZ BiH propisani census od 10.000 KM. Okolnost da konačan, usaglašen stav vještaka Tužilaštva i odbrane više ne predstavlja osnov na kome se utemeljuje teza optužnice, Tužilaštvu ne daje za pravo da pobijanu presudu osporava na način kako to čini žalbom, odnosno da isključivi razlog za neuspjeh u dokazivanju teze optužbe tumači kao posljedicu odluke suda da ne prihvati prijedlog za nadvještačenjem. U svakom slučaju, teret dokazivanja onoga što tvrdi u optužnici je bio i ostao na tužiocu, koji ni žalbom ničim konkretnim ne dovodi u sumnju objektivnost i osnovanost konačnog mišljenja angažovanog vještaka i njegovo slaganje sa mišljenjem vještaka odbrane, niti ukazuje da je promjena mišljenja vještaka optužbe eventualno rezultat nezakonitog postupanja vještaka, odnosno učinjenog krivičnog djela, u kom slučaju bi bilo razloga da sud interveniše i naloži nadvještačenje na kome žalba insistira. Pored toga valja ukazati da insistiranje žalbe na ranijem mišljenju vlastitog vještaka o utajenom porezu u iznosu od 42.619, 17 KM, a ignorisanje njegovog kasnijeg izjašnjenja da se ne radi o tom iznosu, nego o iznosu od 4.966, 18 KM, o čemu je vještak dao veoma detaljno obrazloženje, djeluje potpuno nelogično i protivrječno samom sebi, jer upućuje na to da jednom te istom vještaku,

koga je Tužilaštvo samo imenovalo, treba vjerovati samo onda kada potvrđuje tezu optužnice, a nikako onda kada izlaže i zaključuje drugačije dajući svoj konačan nalaz i mišljenje, nakon uvida i u dokumentaciju koju ranije nije imao na raspolaganju.

18. U vezi sa prethodno navedenim, Apelaciono vijeće podsjeća da je ispitivanje i utvrđivanje i činjenica *in favorem* osumnjičenog/optuženog, a ne samo onih koje ga terete, tužiočeva moralna i zakonska obaveza, koja postoji u toku cijelog krivičnog postupka¹.

19. U nastojanju da opravda optužnu tezu protiv optuženog, Tužilaštvo se u žalbi na više mjesta poziva na to da „*inspektori UIO i nisu mogli utvrditi drugačije od onog što su imali u dokumentaciji, kao niti vještak Tužilaštva u svojim prvim nalazima i mišljenjima*“, što je sasvim logično i tačno, ali ih niko i ne optužuje za nepotpunost izvršene kontrole, ni bilo kakve greške i propuste, a u pobijanoj presudi se navedeno ističe u kontekstu razloga koji su doveli do različitih mišljenja o iznosu neplaćenog poreza, opravdanosti dopunskih izjašnjenja vještaka i razloga za prihvatanje posljednjih nalaza i mišljenja oba vještaka, a ne prethodnih, koji su bili rezultat uvida u nekompletno stanje i dokumentaciju. Međutim, i pored detaljnog objašnjenja vještaka o kojoj se to novoj dokumentaciji radi i kojim novim činjenicama koje su vodile do novog obračuna poreskih obaveza optuženog, žalba praktično sve to ignoriše i činjenično stanje pokušava zadržati na međunivou (prvoj dopuni nalaza i mišljenja vještaka optužbe) koji je kasnijim dokazima - posljednjim nalazima i mišljenja oba vještaka, praktično „stavljen u aut“.

20. Da se radi o paušalnim tvrdnjama žalbe govori i činjenica da postupajući tužilac prilikom očitovanja na posljednji nalaz i mišljenje vještaka odbrane, kojim je utvrđeno da manjak u obračunu PDV-a predstavlja iznos od 4.966, 18 KM (što znači ispod cenzusa od 10.000, 00 KM bez čijeg ispunjenja nema krivičnog djela iz člana 210. KZ BiH), nije imao bilo kakvih konkretnih pitanja, niti komentara, već je samo paušalno konstatovao da se ne slaže sa nalazom i mišljenjem vještaka odbrane, te da će se vještak optužbe očitovati o istom², što je vještak optužbe (vještakinja Meliha Mustafić) i učinila prihvatajući mišljenje vještaka odbrane, pri čemu je detaljno objasnila razloge zbog čega to čini i zbog čega odstupa od svojih ranijih nalaza i mišljenja.

21. Kako je i pored navedenog usaglašavanja mišljenja vještaka jedne i druge strane, uslijedio prijedlog Tužilaštva za nadvještanjem, koji je odbijen, na kome žalba i dalje

---

¹ U tom smislu v., npr., član 293. stav 3. ZKP BiH.

² Zapisnik sa glavnog pretresa od 15.10.2019. godine

insistira, valja ukazati da je cilj krivičnog postupka potpuno razjašnjenje krivične stvari, zbog čega se i provodi dokazni postupak, koji u različitim fazama može ukazivati i na različit ishod postupka, da nadopuna dokaznog postupka mora imati svoje utemeljenje i obrazloženje zbog čega je ista nužna, ali da činjenica da finalan ishod, ne odgovara jednoj od strana u postupku, ne čini osnovanim prigovore da je sud propustio da valjano utvrdi određene činjenice i donese pravilnu i na zakonu zasnovanu odluku.

22. Da se u konkretnom slučaju radilo o nadopunjavanju nalaza mišljenja dva vještaka, a ne o bilo kakvom skrivenom djelovanju odbrane u pogledu dostupnosti dokumentacije, niti o navođenju vještaka Tužilaštva na davanje nalaza i mišljenja koje bi pogodovalo optuženom, govore i navodi vještaka Melihe Mustafić sa glavnog pretresa od 15.10.2019. godine, kada ističe: „*Kada sam dobila dopunu i kada sam radila drugu tabelu nakon dopune, uhvatila sam sebe u trenutku da kako nisam vjerojatno prošla put da je zalih nepromjenjiva ..*“. Iz ovakvih navoda je očigledno da su vještaci svojim znanjem i strukom jedan drugog upućivali na kompletan, cjelovit i sistematičan pregled dokumentacije, što je i odlika pravilnog i profesionalnog postupanja, obzirom da isti nisu obavezni da idu za bilo čijom tezom – niti odbrane, niti optužbe, nego da Sudu prikažu objektivno stanje u vezi onoga o čemu Sud ne posjeduje stručna znanja, što je i svrha vještačenja.

23. U vezi sa istrajavanjem Tužilaštva na prijedlogu za nadvještačenje, ovo Vijeće takođe napominje da, iako nema dvojbe da je obaveza suda svestrano pretresanje predmeta, te vođenje postupka na način da se činjenično stanje pravilno i potpuno utvrdi, da to ne znači nekritičko prihvatanje dokaznih prijedloga stranaka, niti da postoji osnov za prigovor nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja u situaciji kada sud odbije prijedlog za provođenjem određenog dokaza (u konkretnom nadvještačenje) u situaciji kada cijeni da je do tada provedenim dokazima u dovoljnoj mjeri razjašnjen predmet optuženja.

24. Po ocjeni ovog Vijeća, žalba Tužilaštva upućivanjem prigovora i primjedbi prvostepenoj presudi ostaje dosljedna isključivo svojoj koncepciji viđenja ovog krivičnog predmeta, vršeći jednostranu ocjenu izvedenih dokaza, onako kako to optužbi odgovara, nezavisno od stvarnog dosega i značaja svakog od provedenih dokaza i njihove dokazne vrijednosti. Stoga argumentacija žalbe o pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju, nejednakom tretmanu dokaza odbrane i Tužilaštva, i to na štetu optužbe, pogrešnim zaključcima, a time i bitnim povredama odredaba krivičnog postupka (za koje se i ne navodi o kojim se radi), te povredi krivičnog zakona, ostaje bez uporišta i potrebne verifikacije u

cjelini dokazne građe i ne dovodi u sumnju valjanost zaključka prvostepene presude o nedokazanosti optužbe.

25. Po ocjeni ovog Vijeća, prvostepeni sud se ispitujući tačnost činjeničnih navoda optužbe metodološki posmatrano, ispravno fokusirao na ključne činjenice ne gubeći pri tome niti jednog trenutka iz vida cjelinu same krivičnopravne stvari i bitna obilježja djela koje je optuženom stavljeno na teret. Iz tog razloga, pobijana presuda je i mogla nakon pravilne i potpune ocjene relevantnih dokaza dati sasvim jasne, logične i ispravne odgovore na sva sporna pitanja, a koji odgovori su kao argumentovani i utemeljeni, prihvatljivi i za ovo Vijeće, a slijedom toga i pobijana prvostepena presuda, a žalba Tužilaštva ocjenjena kao neosnovana.

26. Imajući u vidu sve navedeno, odlučeno je kao u izreci ove presude, a na osnovu člana 310. u vezi sa članom 313. ZKP BiH.

Zapisničar:

Ena Granić Čizmo

PREDSJEDNIK VIJEĆA

S U D I J A

Tihomir Lukes

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.